

MANTANA

Nepravidelník pro všechna
individa
a individuality

9,90 Kč / 99 Sk / 999 DM

• Úvodník - Proč?

Proč tam lezete? Tak to je jedna z nejčastějších otázek, kterou horolezci slyšávají od laiků. Těžko se na ni stručně odpovídá. Myslím, že podstatu věci vyjádřil naprosto perfektně Chris Bonington, jehož úryvek rozhovoru jsme převzali z časopisu Everest.

Chris říká.: Adrenalin, vzrušení, celá řada nesmírně silných citových zážitků. Nebezpečná hra je velmi návyková. Není to totéž, jako vyhledávat hrůzostrašné situace, je to opravdu příkaz. Mám podezření, že tyto vjemy vytvářejí ve vašem těle speciální druh koktejlu. A domnívám se, že je dokázáno, že existuje celá řada chemických a hormonálních změn, jež činí člověka závislým. A to je důvod, proč horolezectví a podobné činnosti mají lidi, kteří se jim věnují, tak pevně v moci.

Co vy na to, závisláci???

Svinčo

Pokud máte rádi lezení ve skalách a navíc "když se metry odvíjejí", tak vás zvou dne **12.5.2001 do skalní oblasti Bořeň**, kde pořádám

12-tihodinovku v lezení

Zúčastnit se může každý, včetně pohodářů, kteří lezou čtyřky. Vyhřává každý, kdo se zúčastní a dosáhne pěti nenáročných, ale povinných kontrolních bodů. Absolutní vítěz bude vyhodnocen podle celkového počtu bodů dle bodovací tabulky Horoklubu.

Nikdo nebude nejlepší, protože to už je Ferda (jedině Ferda), ale dobrý můžeš být i Ty, Lojzo, Karle, Ančo ..., jo, i pro Tebe to je.

Start je 12.5.2001 v 7.30 hod na louce pod jižním prostorem Bořně.

Podrobnosti upřesním na valné hromadě Horoklubu 3.4.2001.

Pepík Žižka

• Obsah

Strana 1

Úvodník - Proč

Horoklub hozenou rukavici zvedl
Pozvánka na 12-tihodinovku na Bořně

Strana 2

Zimní stanování na Úhošti
Otvírání skal 2001

Strana 3

Oddílová knihovna
Otvírání skal 2001 - dokončení

Strana 4

Sextenské a Ampezanské Dolomity
tentokrát na kole a lezecky

Strana 5

Balada o jednom kroku
183-tí výstup na Ještěd

Strana 6

Grande Salto aneb Zapytlil jsem Matterhorn
Frankenjura 6.-10.9.1995

METODIKŮV
BRK

Horoklub hozenou rukavici zvedl

O nových požadavcích na nováčky jste se dočetli v minulém čísle MANTANY (všechna čísla lze najít na webových stránkách klubu www.volny.cz/horoklub). V tomto klubovém ob(š) časníku jste našli i článek o vyškolení nových instruktorů z řad klubu, kteří mají zajistit, aby Horoklub splnil zvýšené požadavky ČHS na znalosti nových členů (ačkoliv oproti dobám minulým tyto požadavky vysoké nejsou). Ukončení kurzu těchto instruktorů proběhlo ve Vysokých Taurách v červenci 2000. Alpský region byl metodickou komisí ČHS vybrán záměrně z důvodu možnosti nácviku pohybu lanového družstva po ledovci, výstupů firmovými svahy, záchrany lezce po pádu do trhliny, prostě všech disciplín zimní metodiky. Je zbytečné v tomto článku rozebírat, proč k záchrane lezce po pádu do trhliny v instruktorském kurzu nedošlo, ačkoliv po nováčcích je znalost této techniky požadována. A právě tento paradox jsme považovali za hozenou rukavici ze strany ČHS.

Dne 10.2.2001 proběhla v okolí skalního útvaru Sfingy u Měděnce v Krušných horách **zimní metodika Horoklubu**. Výběr vhodného místa provedli metodici týden předem a sněhové podmínky i terén plně vyhovoval záměru akce. Ale přírodě neporučíš (naštěstí) a tak vloni probíhalo otvírání skal na kolech ve 20 cm sněhu a letošní zimní metodika se konala v trávě a blátě. Přesto byla účast opravdu hojná. Na místě akce se sešlo pět instruktorů Honza, Jiří, Meko, Bohouš a Broněk. Jednotlivé úkoly přišlo splnit 15 nováčků, ale kromě nich si připravená stanoviště prošli i někteří členové klubu, kteří průkaz ČHS již mají (třeba Láďa Mojžíš). Přišli se podívat i rodinní příslušníci a příznivci oddílu,

takže nakonec se zde sešlo asi 25 osob.

Celkem bylo postaveno pět stanovišť, na kterých se v praxi zkoušelo štanovat pomocí cepínů, navazovat se do lanových družstev, vytahovat člověka z trhliny pomocí kladkostroje a zachycovat pád prvolezce na firmovém svahu přes koleno. S touto disciplínou byl ale bez sněhu největší problém, který však Honza vyřešil narychlo vyrobenou čtyřkolkou, takže jsme si navíc užili spoustu srandy při jízdě na vozíčku z kopce.

V turistické boudě, která byla u Sfing postavena v loňském roce z programu Phare, byla zřízena informační a občerstvovací stanice. Na jejích stěnách byly rozvěšeny veškeré teoretické informace ke zkoušenému tématu včetně obrázků. Díky Frantovi a Světlaně se zde po celou dobu metodiky podával horký čaj a malá Petruška zásobovala všechny opečenými buřty, za což jim chceme touto cestou poděkovat.

Hodnocení této akce necháváme jako vždy na účastnících, ale podle názoru instruktorů měla tato akce smysl i v těchto omezených sněhových podmínkách. Návrh Jiří, aby výcvik zájemců o lezení v horách proběhl v reálných podmínkách velehor (patrně ve Vysokých Tatrách) bude probírán na valné hromadě klubu.

Černou skvrnou na celém dni byla krádež všeho lezeckého materiálu Honzovi, který si pod silnicí na Měděnc připravil své stanoviště a během úvodního projevu mu ho někdo ukradl (a to jsme byli nějakých 100 m odtud). Takže pokud vám bude někdo nabízet levně matroš (expresky od Konga, prsní blokanty, kladku nebo cepíny Mikro), dejte vědět na klub.

Broněk

ZIMNÍ STANOVÁNÍ NA ÚHOŠTI

12. ledna 2001 se počasí z teplot okolo 0 °C rádně „zazimovalo“. Napadl čerstvý sníh a v noci teploty klesly na -8 až -10 °C. Předpověď byla ještě studenější. Asi proto mnoho z přihlášených mladých horolezeckých adeptů nepřekonalo obavy z tvrdých zimních podmínek. O to více pak mohli závidět těm, kteří se zúčastnili a nejenže nezmrzli, byli v pohodě a spokojení a nadšení, že opět zažili, vyzkoušeli si a poznali něco, co jiní vidají pouze ve filmech, byli během celé akce v teple a v dobré náladě.

Byli jsme totiž dobře připraveni. Kdo zná, ví a umí, ten nezmrzne. O to šlo. Aby mladí poznali a vyzkoušeli si zimní výstroj a horolezeckou výzbroj do hor. Aby zjistili rozdíly v kvalitě věcí, které si možná v budoucnu zakoupí. Měli jsme ještě rezervy pro další účastníky, ani jsme je nevyužili. Nové stany dobře „posloužily“, jen ráno byly celé bílé jinovatkou. Ale péřové - qualofillové apod. - spacáky na dobrých karimatkách nepustily dovnitř ani trochu z mrazu, který byl venku.

Večer jsme ve hvězdnaté noci strávili u ohně, povídali si a pekli buřty. Tři dospělí zkušené lezci dohlédli na to, aby nikomu nic nechybělo a zabezpečili akci i pro různé možné naléhavé okolnosti, ke

kterým však díky dobré přípravě nedošlo. Měli jsme rezervní spacák, oblečení, rukavice a jiné doplňky, auta pod kopcem, telefonické spojení s rodiči. Ale mohli jsme v klidu sedět u ohýnku a povídat si o horách, úsměvné i drsné příběhy horolezců a také zkušenostech a znalostech, které musíme mít, než do zimních hor vyrazíme.

Studené ráno jsme rozehráli ukázkou provozu benzínového a plynového vařiče, horký čaj ze sněhu byl k snídani „cobydup“. Krev jsme zpěnili lehkým během, již za sluníčka, po hraně Úhoště k mohyle na vyhlídce a zpět. Vyzkoušeli jsme si „rozšafnou námořnickou“ chůzi v horolezeckých mačkách a zacházení s cepínem při chůzi, sjíždění svahu a zabrzdění při pádu. Pak jsme sbalili stany a v klidu opustili sluncem zalitou, sněhobílou horu.

Snad bude za rok více sněhu, abychom mohli postavit plánované iglú, záhrab a sněhuláka. A sjíždět s cepínem kontrolovaně po zadku na sněhu do údolí.

Těšíme se na příště.

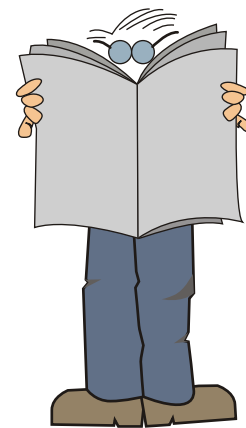
Děkuji Frantovi, Broňkovi a Honzovi za pomoc a zajištění akce. Bylo to na 1.

Bohouš

Je 24.3.2001, 8 hod 55 min a já vyjždím na kole z domova. Je to letos poprvé, co na kole sedím, navíc rovnou s brašnami, ale konečně mám pocit, že se něco děje. Téměř přesně v 9.00 hod dorážím k nádraží, kde už čekají ostatní. Zatím je tu Franta Novák s mladým Radkem, LeToš a za chvíli doráží Martin Lendvor a Párek. Čekáme, jestli ještě někdo nedorazí vlakem od Varů, ale nikde nikdo, a tak Párek rozdává propozice a v půl desáté vyrazíme na tra . První zastávku děláme u JETu, kde doplňujeme palivo pro naše bujné oře (teda jenom vzduch do pneumatik) a pak už doopravdy vyrazíme. Pozvolné stoupání Bezručákem nám nedělá problémy, a tak to celkem valíme. Zlom ovšem nastává u odbočky na Bečov, kudy vede naše trasa. Kdo tento pověstný krpál zná, tak asi tuší, proč se všichni svlékají. Martin vyrazí jako první vstříc neúprosnému stoupání, za ním LeToš a pak i ostatní. Jediný Párek má rozum a už od začátku kolo tlačí. Po chvíli se k němu přidávají i ostatní, jenom Martin s LeTošem to nevzdávají. V zatáčce před námi už jsou vidět Bečovské bouldery, když najednou vidíme, jak LeToš slézá z kola. Že by taky vyměknul? Kdepak, šlapal tak vehementně, že přerhl řetěz. Vůbec se mu nesmějeme. Naštěstí je tady první kontrola, takže má chvíli čas na opravu. Kamenem nýtuje řetěz a doufá, že mu to nějaký čas vydrží. Kontrola se nachází pod převísem ve formě malých lístečků. Pod čísly se skrývají různé úkoly, které postupně plníme. Párek si přibaluje do batohu kámen, já si omývám zpocený zadek sněhem a Martin nese své kolo do vesnice na zádech. Takže nakonec zůstal bečovský kopec (alespoň pro tentokrát) cyklisticky nepokořen. V Bečově nasedáme na kola a ujíždíme do Blatna. V hospodě U divouse mají zavřeno, a tak jedeme Do školy. K Párkovo nezměrné radosti mají i zde zavřeno, takže pokračujeme směrem do Radenova. Ještě před vesnicí ale odbočujeme po polní cestě směrem na Květnov a po chvíli dorážíme k nevelkému návrší s duby. Zde se nachází druhá kontrola a další významná lezecká oblast Krušnohoří: Drobečci. Postupně přelézáme i ty nejtěžší linie a pak zase na kola a vzhůru (dolů) do Mezihoří. Jelikož nám cestou nějak vyprahlo a vyhládlo, stavíme u maringotky. Pivo je dnes obzvláště vypečené a utopenci výborně utopení, vůbec se nám odtud nechce. Ale čeká nás ještě dlouhá cesta, a tak vzhůru do pedálů. Opět jedeme z kopce a za chvíli už od silnice vidíme Mezihořskou plotnu. Jdeme se podívat i na Popeláře a přelézáme většinu sólo lezitelných cest. U slaňáku čeká příjemné překvapení v podobě plné láhve alkoholu, ale když zjišťujeme, že je to rum, tak není nikdo příliš nadšen. Jó, to kdyby tady byl Kozel, ten by to ocenil. Trochu prořezáváme nálet a pak opět pokračujeme dál. Do Orasína je to už většinou z kopce, a tak jsme tam za chvíli. Kola zamykáme u stromu pod hájovnou a míříme ke skalám. Tady už čeká Maruška se Zdenou a dětma a skoro hořící oheň. Ještě chvíli do něj foukáme a za odměnu si můžeme opéct buřty. Při boulderování po okolních skalách nalézám v jedné cestě veliký klíč. Jdu se zeptat Párka, co to má znamenat a dozvídám se, že jsem byl právě zvolen (po)hlavním otvíračem skal pro rok 2001. To jsem si

pokračování na straně 3

V kanceláři klubu je k dispozici všem členům knihovna, která obsahuje horolezecké průvodce z domova i ze zahraničí. Je možné si průvodce zapůjčit či zkopírovat.

Průvodci jsou rozděleni dle pořizovací ceny do tříd (100, 500, 1000), které současně určují výšku zálohy při půjčení.

Půjčovné je závislé na době zapůjčení v následné výši:

- do 3 dnů: 0 %
- do 1 měsíce: 10 %
- do 2 měsíců: 50 %
- do 3 měsíců: 100%

Dále je možno si zapůjčit Montana a Everest.

č.	země	název	jazyk	poznámka	Kč
1	-	Slovník pro horolezce a VHT	čeština	německo-český slovník	500 Kč
2	Čechy	Adršpach - 1. díl	čeština	1999	500 Kč
3	Čechy	Adršpach - 2. díl	čeština	2000	500 Kč
4	Čechy	Dubské skály	čeština	1999	500 Kč
5	Čechy	Hruboskalsko - 1. díl	čeština	1996	500 Kč
6	Čechy	Hruboskalsko - 2. díl	čeština	1998	500 Kč
7	Čechy	Jizerské hory	čeština	1999	500 Kč
8	Čechy	Krušné hory, střední Poohří ...	čeština	1999 Horoklub Chomutov	500 Kč
9	Čechy	Ostrov	čeština	1993	500 Kč
10	Čechy	Prachovské skály	čeština	1998	500 Kč
11	Čechy	Skály na Mužském	čeština	2000	500 Kč
12	Francie	Bavella (Korsika)	francouzština	1992	500 Kč
13	Francie	Buoux	francouzština	1991	500 Kč
14	Francie	Korsika	němčina	1992 + tur. prův. a mapa	500 Kč
15	Francie	Les Calanques	francouzština	1992	500 Kč
16	Francie	Lezecké oblasti u Chamonix	angličtina	1994	500 Kč
17	Francie	Mont Blanc (včetně mapy)	čeština	1999 - průvodce pro VHT	100 Kč
18	Francie	Skalní výstupy v oblasti Mt. Blanc	čeština	1995 - kopie	100 Kč
19	Francie	Výběr lezeckých oblastí	němčina	1987	500 Kč
20	Chorvatsko	Paklenica	chorvatština	1997	1 000 Kč
21	Itálie	Adamello + Presanella	čeština	1991 - průvodce pro VHT	100 Kč
22	Itálie	Arco	italština	1999	1 000 Kč
23	Itálie	Cortina d'Ampezzo (výběr)	němčina	1999	500 Kč
24	Itálie	Dolomiti (výběr)	angličtina	1999	500 Kč
25	Itálie	Dolomity - Z část (výběr)	čeština	1990	100 Kč
26	Itálie	Finale	němčina	1992	500 Kč
27	Itálie	Muzzerone	italština	1994	500 Kč
28	Itálie	Ortler	čeština	1991 - průvodce pro VHT	100 Kč
29	Itálie	Sardinien	němčina	1992	500 Kč
30	Německo	Saské Švýcarsko - 1. díl	němčina	1998 - Rathen und Wehlen	1 000 Kč
31	Německo	Saské Švýcarsko - 2. díl	němčina	1999 - Tafelberge ...	1 000 Kč
32	Německo	Severní Frankenjura	němčina	1998	1 000 Kč
33	Rakousko	Rätikon	čeština	1992 - průvodce pro VHT	100 Kč
34	Rakousko	Silveretta	čeština	1992 - průvodce pro VHT	100 Kč
35	Rakousko	Stubaiské Alpy	čeština	1991 - průvodce pro VHT	100 Kč
36	Rakousko	Zillertálské Alpy	čeština	1990 - průvodce pro VHT	100 Kč
37	Slovensko	Vysoké Tatry - výběr	slovenština	kopie	100 Kč
38	Španělsko	Sun Rock I	němčina	1992	500 Kč
39	Španělsko	Sun Rock II	němčina	1993	500 Kč
40	Švýcarsko	Bernské Alpy	čeština	1993 - průvodce pro VHT	100 Kč
41	Švýcarsko	Schweiz Plaisir 4a - 6a	němčina	1993 - výběr 4a - 6a	1 000 Kč
42	Švýcarsko	Schweiz Plaisir West	němčina	1996 - výběr 3a - 6b	1 000 Kč
43	Švýcarsko	Walliské Alpy	čeština	1990 - průvodce pro VHT	100 Kč
44	Thajsko	King climbers	angličtina	1999	500 Kč

pokračování Otvírání skal 2001 ze strany 2

snad ani nezasloužil. Svatý Petr jakoby to byl tušil, tak za chvíli spouští déšť. Tisneme se pod převisem a čekáme, až to přejde. Po chvilce našťestí přestává, takže balíme a vyrážíme k domovu. Jenom LeToš s Párkem zůstávají v domnění, že ještě něco vylezou. Za drobného mrholení stoupáme od Hájovny směrem na Blatno, odkud parádním sjezdem přijíždíme do Chomutova.

Na to, že včera celý den lilo, to byl dneska parádní výlet a každý, kdo nebyl, udělal velikou chybu, protože klíč od skal mám já a hned tak někomu ho nepůjčím. A jsem zvědav, jak se vám poleze na zavřených skalách.

Jiřa

Sextenské a Ampezenské Dolomity 2000 tentokrát na kole i lezecky

Horolezecké Dolomity, to je zase jiné „kafé“. Září je pro ně ideální, i když je v noci chladněji a je kratší den. Spali jsme pod stany „na divoko“, koupali se v ledových potocích, zkoušeli jak uspěje naše fyzicka a lezecké umění na dlouhých cestách ve vápenci.

Rozlezli jsme se na krásné „skalní tělocvičňe“, kterou nad Cortinou d' A. nazývají Cinque Torri (Pět Věží). Je zde veliký výběr cest všech obtížností, největší věž má výšku 100m. Krásné, technické, většinou dobře odjištěné lezení. Orientace dle nákrasů v průvodci je celkem bez problémů (zakoupili jsme jej do knihovny Horoklubu). Obtížnost dle stupnice UIAA. Ale zde i jinde doporučuji dojíti ovat se osvědčenými stopery a frendy, ale i hexcentry místy dobře založíte. A dvojitě lano raději vezměte. Padají šutry a členité cesty mívají dost ostrých hran. Slanění 30-50m „luftem“ je také časté. Někde lze i sejít, pohodlně, ale dlouze - v lezečkách nedobře. Jako my po vylezení 1. pilíře Tofany di Rozes (č.30). Cesta krásná, obtížnost za 5, 300m, 14 štandů. Ale sestupovali jsme za tmy. Podcenil jsem pár základních pravidel, která všichni známe - brzy nastupovat; lézt ve dvojici je rychlejší než ve třech; je dobré, když se lezci ve vedení střídají a nemusejí přebudovávat štandy a materiál; neotálet - vždy jde o čas; vždy tě něco zdrží, třeba jednu délku se „práskneš“. S sebou vždy batoh se zákl. věcmi a boty na sestup, i dlouhé smyčky „pytlíce“ se mohou hodit. Bylo to poučné, ale jsem rád, že jsem tu cestu šel. Vstávejte brzy, nebudete mít nikoho nad sebou a nebude na vás házet šutry, jako na nás, vězte, že se trefí, jako do nás.

Nechali nás dospát na rif. Dibona, přišlo to vhod, hlavně sprcha. Ale popravdě, při spaní ve stanu je větší klid. Den jsme dali odpočinkový, což představovala krásná a technická cesta za 4+ na věž Falzaregoturme (č.27). Nádherně značená (po zelené barvě), odjištěná, výběrová, 7 délek, 150m. Jenom slunce nám trochu nepřálo a u každého štandu jsem „klepal kosu“. Další noc byla pod sk. Cadini a Tre Cime. Protože jsme na Cadini neměli průvodce, vybrali jsme si z knihy na rif. Fonda Savio na „zdomácnění“ jednu starou a lehkou cestu za 3-4. To nebylo dobře. Po trpké zkušenosti varování. Nelezené, i lehké cesty na jižních stěnách jsou často jako ta naše. Rozebraný kamenolom, nejištěný a nehezky. Na celé cestě jediný rezavý nýt a potěšující stříbrný kroužek na slanění. A vy nic nezaložíte, nebo „vše jde s vámi“.

Zato na vedlejší věži jsem si po deštivé noci vychutnal cestu za 4- „Mazzorane“ na Torre Wundt 2517m (výběr č.39). Jen chvilka nepozornosti a šmatlavých prstů mne stála karabinu, cinkala při pádu dolů, jako by se mi smála. To naučí Úlek z jiného psychologického soudku jsme si vybrali den předtím pod nástupem této cesty. Nezkoušení lezci nám z horních partií (200m) shodili na hlavy pár šutrů. Když se se svistem a dutým pleskáním zarývaly do trávy okolo nás,

zezelenali snad všichni. To není, jak se s oblibou říká, objektivní nebezpečí, to je nepozornost těch nahoře.

Přestože i zde, v prostředí těchto nádherných skalních dominant Tre Cime a gr. Cadini, bychom mohli být týden i déle, chtěli jsme vyzkoušet další věže v jiných skalních scénériích. A přemístili jsme se 50km na JZ za nejvýše položené silniční sedlo passo Pordoi 2242m n.m. Ráno bylo krásné, když z mléčného oparu vystupovaly do červena vybarvené vrcholy Sasso Ljungo a Sasso Piatto, daleko na obzoru hřeben Rosengarten. A přímo nad námi Sella. Největší náhorní plošina v Dolomitech, ohraničená kolmými 200m vysokými stěnami. Nad sedlem Sella z ní vystupují tři velké věže. Ve výběru jsou na ně tři cesty. Všechny cca 5 st. obtížnosti. A všechny krásné. My jsme si s Tomášem zvolili tu na třetí věž Selly 2688m - „Vinatzer“, 300m, 13 délek za 5+. V polovině cesta protíná šikmou rampu, po které vede sestupovka. To těžší je za námi, je 14,00hod., a ve zbývající trase na vrchol je těžká jen následující délka z rampy. 10m v hladké stěně úzkou spárkou pod střechovitý převis. To je to 5+. Zmákli jsme to, i když jsem si klouby málem vykloubil. A teď jen vzhůru za 4 až 3 a dolezem na vrchol za 2. A zde jsem „zapytlil“, v lehkém terénu jsem neodbočil a dostali jsme se pod vrchol z jihu. Čekal nás překvapující dolez v kolmé stěně bez přehánění za 6. Dvě skobky, pak nic. Tu druhou jsem vyzkoušel 3m letem, když se se mnou v tom „nicu“ nad ní vylomil chyt. Užili jsme si, ale zdrželo nás to. Navíc 300m sestup z vrcholu je trochu cik, cak rébus. Hned v horní partii nás svedla krásně vyšlápnutá stezka na jejímž konci byly dvě „pytlíce“ do 60m „díry“. Po rampě jsme už šli za tmy a tím další slaňování úzkou tmavou roklí nabylo chuti dobrodružství. Protože jsem ve tmě nenašel další slaňák, stálo mě to krásnou „pytlicí“, za kterou jsme sjeli 60m na su ový kužel k batohům. Dvojitě 60m lano opět prokázalo, proč je ho v horách třeba (i když se občas kroutí a plete). Také už nejsem tak rychlý. Tu první a druhou věž dáme příště. A také věže Vajolett v Rosengartenu, byly na programu v sobotu. Jenže předpověď počasí nás ještě večer přesvědčila k návratu domů do Čech. A opravdu lilo. Mobyly jsou v tomto případě velmi dobré, jenom je třeba se je naučit používat a nemít vybité baterie.

*Bohoň s par áky
Tomášem a Standou*

Inspirován sérií článků Kosti Makovce jsem neodolal, abych vám nevyličil drama několika extrémních kroků, které jsem okusil na vlastní kůži. Navzdory všem moderním trendům lezení v převisech za anatomicky upravená madla, lezu zásadně kolmé stěny za řezavé škrabky, krvelačné spáry všeho druhu nebo krystalická plotnová struhadla. Jsem totiž „Opačník“, nejnebezpečnější z indiánských válečníků. Bohužel většinou sám vůči sobě.

Tak se stalo, že v jedné lezecky světoznámé díře na jihu Hispánie, stojím u nástupu fantastického rajbáku. Pár kiláků dál trénují tendenční zbabělci bezpečně zajištěné stropy, hlavně nějaké Kous Kous nebo Kokos. Nevím přesně, prostě nějaký osm-cé. Já tu však mám svůj rajbák, který je sice jen 15m vysoký, ale úžasně hladký. Jako když si hubu oholíte čtyřbřítým Wilkinsonem. Tenhle sektor jsme důvěrně přejmenovali na Los Cocotos. Máme ho rádi, lezeme tu už pátý den a všechny lehké cesty jsme už vystříleli. Podle průvodce mě čeká něco mezi 6a+ a 7b+. To záleží na tom, kde skutečně jsme a to je to jediné, co nevíme. Včera večer jsme trochu pobafali něco málo gandži a mě to vyneslo nového spolulezce. Alda z Mexika, je vynikající technik a trpělivě snáší mé plotnové mučení. Domlouváme se anglicky pomocí dvou slov. Jak málo stačí k domluvě, páni poslanci!

No, a tak, když mi je jasné, že absolutně nevím, jak se dostanu ke druhému nýtu, začal jsem sérii mně doposud nevídaných pohybů. Hnán touhou ukázat vzdálenému cizinci, že Češi nejsou žádný ořezávátka (zvláště z našeho Horoklubu) a vidinou přistání mezi kamínky pátěračky, jsem si vsugeroval, že nejde spadnout. Z nástupového špičáku jsem cvaknul první nýt, jehož funkce je asi ta, že si v něm odložíte jednu přebytečnou expresku. Ruce jsem si opřel o plotnu v pozici nad hlavou, aby mi nepřekážely ve výhledu na nohy a dopadiště. Polodynamicky jsem nakročil levou nohou s vytočeným nártem o 90° do sokolíkového odštěpu a pravou nohou jsem křížově přešlápnul o dalších půlmetr výš doleva na stejně blbě vytočenou šikminu. Následuje dřep na skutečně jedné noze. Ruce totiž stále trčí nad hlavou a levá noha se pochopitelně zvedá současně s dřepem. Levou nohu jsem velmi pomalu obloukem položil na pravou a zatížil. Ironicky mě napadá hláška. „Ta spodní byla moje, vole!“ Alda ani nedutá a zírá, co bude. Jeden blb si

totiž stojí na svojí vlastní noze, umístěné patrně na jediném stupu v cestě, bez rukou, a hrozí mu co nevidět podlaha. Ale to jsem ještě nevytáhnul svůj poslední trumf. Spodní nohu jsem pomalu kývavým pohybem do strany vysunul a rázem stojím opět na jedné, tentokrát levé noze. To už Alda nevydržel, a zavolal svého španělského přítele Ňagiho, coby chytače. Jenže já už byl v cílové rovině. Na tření jsem nakročil pravou nohou, polodynamickým dřepem se vyšvihl a ruce konečně chytly nějaký ten nehák. Alda bručí něco zespoda jako že good, nebo god (dobrý nebo panebože) a já po chvíli konečně cvakám druhý nýt a říkám to svý. „Tý volééé, tý p...., to bylo těžký!“ Taky děkuju Ňagimu za chytací podporu.

Po tomhle boulderovém nástupu, jsem zbytek cesty prošel jak růžovým sadem, ačkoliv, soudě podle druholezců, to zadarmo taky nebylo. Při cvakání řetězu jsem si vzpoměl na jedno internetové heslo On Sight or Deth. Tak to sedí, na tuhle cestu se to hodí. Hřebínek mi povyrosl o dva metry. Pak ještě o kousek, když evidentně lepší Alda, psychicky nezvládnul nástup a cestu zapytlil. Ňagi se mu vyšklebil, ale Alda to přešel poznámkou. „Jsem zdravý, jsem celý, jsem vítěz!“ Musím uznat, že na tom něco je.

Mám bych zapomeněl napsat hlavní údaje, aby se mi věřilo. Cesta byla vylezena mnou, stylem OS-kyselý ksicht, jistil mě Alda a Ňagi, těžký to bylo jako prase, jak se to jmenuje nevím, dívala se na mě Petra a Lukáš, Lukáš to pak převládl na druhým, stalo se to v lednu na jihu Hispánie a bylo špica počasí.

Za vylezení vděčím neuvěřitelné adhezi mých lezeček, porušenému gravitačnímu poli, mé ješitnosti a hlavně díky Bohu, protože jinak si ten zázrak vysvětlit neumím. Ještě jednou díky.

P.S. Adrenalin je jediná droga, která stojí za to!

Leonardo da Svinchi

Včera, téměř po delší pauze jsem si řekl - už bolo dost bacilů, je třeba jít vzhůru, tam přece žádné nejsou!

Akorát ty nedělní rána v pět, to je na pytel, však ještě v tramvaji setrvačností poklimbávám. Z povzdálí slyším mumláni několika ranních opilců, co se vracejí z nočního tahu. Předemnou se klátí mladý pár s kámošem z Ukrajiny. Daří se jim obstojně viset na tyči a v tom ten mladej říká - u nas na Ukrajině máme táky tramváje - ale bolšije, bolšije. Jo, jó, tam maj všechno větší - je to VELKÁ země, ale k nám hold rádi jezdí za prací...

No, na konečnou v Horním Hanychově jsem dojel jen já a lanovkář, co jde na ranní. Zdravím se s ním (už si mě pamatuje) a říká - jó, dnes se mně do služby vůbec nechce...

Je to zvláštní, nechce se mu, ale musí, mně se taky nechce a přitom nemusím - co tu vlastně v té prádelně pohledávám?

Nástupový svah je bahnitý, všude mokro, vlhký vzduch, bezvětří. Po delším výpadku zas blbne dýchání, v půlce sloup vidím až když stojím u něj, taková je prádelna. Dnes zkrátka neuvidím nic. V poslední třetině se jde blbě po zbytcích zfirnovatělého sněhu, horní su ovisko je mokré s místy zledovatělými škrálopupy. Asi 50m pod vrcholem jsem s sebou práskl do kamení, vstávám klátivě jak semafor, už je tu konečně terasa. Chvilí ležím na štru než popadnu dech, pak když začnu vnímat okolí registruji, že se "cosi děje".

Jen vrcholová terasa s věží je nad oceánem mraků. Všude, pode mnou a kolem až k obzoru je bílo, vlny se převalují velmi zvolna, je jen mírný vánek. Nade mnou je druhá "vysoká" oblačnost s kousky "modrých trhlin", kterými pár ranních paprsků podbarvuje celé "divadlo". Je krásné pozorovat to, nikde ani živáčka všude ticho - sám na ostrově uprostřed oceánu. V tom jedna vlna pode mnou poklesla a z ní se vynořil kus "velrybího hřbetu" - Ještědského hřebene, ale hned zas zmizel. Setrvávám déle než obvykle, nechce se mi dolů...

Nakonec jsem se zas do toho ponořil po chvíli byl dole. U dolní stanice stál venku lanovkář, dával si svojí kouřovku a koukal jak sestupuji. Když jsem ho míjel zeptal se: "Viděl jste to"? Vážně jsem zakýval hlavou a popřál mu klidnou službu - je to zřejmě vnímavý člověk...

Zbytek dne jsem byl v pohodě, všechny domácí práce jsem plnil svědomitě a bez odmluvy. Moje "drahá" se podivovala a jednu chvíli se i zeptala: "Proč civíš do blba a usmíváš se?"

Miloš

ANEŽ ZAPÝTLIL JSEM MATTERHORN

Zima jak sviňa, počasí špatné. Tak by charakterizoval vývoj počasí na přelomu února a března roku 1995 sám malý velký Dobeš. Coby lezečtí partneři jsme byli s Leošem vlastně novomanželé. Jako svatební cestu jsme si vybrali zimní Matterhorn. Vlastně jsem ji vybral já. Leoš teprve pronikal do tajů horolezectví a věřil v mé zkušenosti. Že jsem krapet přestřelil, jsme poznali o pár dnů později.

Tak jsme jednoho slunného dopoledne vyrazili z chaty Hörnli prošlápnout stopu na hřeben. Celkem netakticky jsme vyšli pozdě, na rozdíl od Kostí s Milanem, a tak se nám sníh lepí na mačky, boříme se místy až nad kolena a vůbec je to vopruz. Ještěže slunko šajní, aspoň se opálíme. První práh jsme zdolali po fixech a v levém úbočí hřebenu šlapeme až téměř do kuloáru, nad kterým se hřeben prudce zdvihá. Od kuloáru nás dělí pár desítek metrů a my volíme cestu spodem. Traverzujeme podél zasněžených ploten. Pod nohama sleduji úpatí ledovce. Vede k němu pěkněj tobogán přes zasněžené skalní ostruhy a prahy. Odhaduji tak 300m s proměnným sklonem do 60°. Nechtěl bych to sfrčēt. Kdo někdy lezl v mačkách, tak ví, jak je to pakec i na chodáku. My však sólo traverzujeme po skále, kde to může být i klidně za II. Navíc Leoš nese bāgl a ne lehkej. Takže vážíme každý krok. Postupuji první a hledám cestu. Téměř na konci traverzu, nadosah kuloáru, jsem vstoupil na 60° firnovou desku a vehementně do ní nohama vykopávám stupy a naviguji Leoše, jenž je těsně v závěsu. Zrovna když se chystal sestoupit ze skalního stupně na firnovou desku, říkám mu: „Dej bacha, je to tu ňáký blbý.“ Jen jsem to dořekl, už jsem frčel dolů. Deska se mi celá rozjela pod nohama. Sedím jak idiot na prdeli, frčím do údolí a snažím se zabrzdit kladivocepínem. První metry jsem brzdil tloukem, což popravdě

nebylo moc efektivní, došlo mi to a rychle přehazuji cepín na druhou stranu. Bohužel sníh je rozbředlý a hrot nemá šanci. Navíc už mám vysokou rychlost. Hlavou mi prolétla myšlenka, že si nesmím cvrknout mačkama. Jenže to už jsem nohama najel přímo na balvan na hraně menšího prahu a jsem katapultován do vzduchu. Hlavou mi v tu chvíli problesklo, hlavně se nenapíchnout na cepín. Tak jsem ho instinktivně přitisknul naplocho na hrud', zatímco jsem efektním saltem letěl přes práh. Úžasné štěstí bylo, že v dopadu byla velmi hluboká závěj a salto vyšlo právě na jednu otočku. Takže jsem do ní vletěl po nohou jak do peřiny. Ještě kus jsem jel, ale rozpaženýma rukama ve sněhové peřině jsem snadno zastavil. Vyhrabal jsem se ze sněhu a zjišuji, že sníh mám úplně všude. Nejhorší je ten v nose a za krkem. Dokonce i zevnitř v brýlách. Nic mi není a připadá mi to komické, ale rázem procítám. Jsem víc jak po pás v rozbředlém sněhu v silně lavínězním svahu. Leoš je asi 20m nade mnou ve stejné pozici, v jaké jsem ho opustil. Já jsem přímo v jeho jízdni dráze. Když vidím 24 hrotů jeho maček, jak se mi šklebí do ksichtu, volám na něj, a se nehejbe a upalují šikmo vzhůru k začátku osudného traverzu. V hlubokém sněhu nejsem příliš rychlý a je div, že to Leoš vydržel. Nějak se nám potom povedlo navázat a traverz zafixovat. No, a pak jsme to šli vydejchat na chatu.

Leoš říkal, že když mě viděl frčēt dolů, že si myslel, že mu chci ukázat něco nového, co ještě nezná. Teprve na chatě mi došlo, jaké pekelné štěstí jsem měl. Mohl jsem navždy bivakovat v ledovcové trhlině na úpatí východní stěny. Squadra mých strážných andělů si otřela zpocená čela. Ještě je třeba poznamenat, že mě pád dost psychicky nalomil, a tak jsme se Leošem tohoto roku na vrchol nedostali.

Kokotyho traverz pak sehrál ještě jednu důležitou roli při sestupu

Mekyho a Ferryho, jenž vyčerpaní po útoku na severní stěnu ve sněhové bouři utrpěli hodně omrzlin a přišli o hodně matroše. Ale to už je jiná historie.

Leonardo da Svinchi

FRANKENJURA

6. - 10.9.1995

Tak tedy do Jury na vápno - no dobře. Předběžně se dohadujeme na cca sedmi lidech a dvou autech. Po několika planých poplaších, spálených počítačových sítích a odebraných technických osvědčeních, vyrazíme s Pavlem 6. září na sraz do Plzně s ostatními. Pavel ještě celý bílý od malování a já notně ztahaný ze služby, nakládáme kolem 19.30 zbytek - tedy Áju s Monym a Pé u a již kompletní vyrazíme k Chebu na hranice. Poslední hospodské jídlo a už z nás příliš zvědavý německý celník páčí, co jsme zač, kam jedeme a co tam budeme vlastně dělat. Moc to nechápe (při mé znalosti němčiny se mu ani nedivím) a asi proto mu uniká, že se snažím omylem vycestovat na pas svého třiletého synka Adama. S otázkou "Kinder im Auto?", na kterou horlivě přikyvuji (protože netuším, že vlastním i svůj pas) nás v klidu propouští na německé území. Na první zastávku Weissenstein dojíždíme bez zakufrování kolem půlnoci a ukládáme se k spánku pod úctyhodný převis.

Ráno je jak vymalovaný, nikomu se z vyhrátého spacáku nechce, ale za chvíli převládnu základní pudy a všichni vehementně ukájíme hlad z našich přebujelých zásob a už nás svrbí ruce na lezbu. Nejprve opatrně - půjde to - a každý lezeme kolem 5 - 6 cest obtížnosti od 5 do 6+. Potom ještě převisek nakonec, máme toho dost. Obědváme a obdivujeme místní borce na "Střeše světa 8-9" (asi to má natrénovaný) a přejíždíme na Kleine Wacht. Zde každý dáváme opět 3 cesty a díky změně počasí stavíme stany a vaříme vydatnou večeři.

A je po sluníčku, střídavě prší, a tak během dopoledne pomalu dorážíme na Ittlinger Wand, kde na vlhkém vápenci nabuzení včerejškem zkoušíme jednu 7-. Bohužel podmínky dělají své, Párek leze ONKN a já za ním vlaju jako pytel. Chu si spravím na 5+ kolem vosího hnízda, kterou dolézáme za deště. Honem pod převis, rozděláváme oheň, dvojice staví stany a já bivakuji. V noci mne okusuje veverka, poté nadávkami a házením klacků hrdině zaháním vlezlého sýčka.

Třetí den se příliš neliší od druhého - střídavě oblačno. Balíme a padá rozhodnutí přejet do Rothelfels, poměrně rozsáhlé oblasti, která slibuje množství cest naší obtížnosti (tedy do 6). Po cestě se věnujeme kultuře a obdivujeme malebný hrádek a kolem 16-té hodiny dorážíme na místo, které plně splňuje naše očekávání. Po nezbytném průzkumu již za chvíli funím v 5+ žlábků a po další 5 se dorážím za Pavlem. Mám toho tak akorát a ostatní na tom nejsou jinak. Den se nám odměňuje luxusním bivakem na vrcholové plošině s ohništěm a lavičkami. I počasí se umoudřilo, a tak idylku vkusně dokreslují poslední lahváče a dřevorubecká večere z pronikavě se tenčících zásob.

Poslední den opět slunce, tahá nás ze spacáku a po snídani vábí na stěny. S právem první volby (jsme tu prakticky sami) lezeme to nejhezčí, co tu je. Po třech cestách jsme všichni tak akorát a rozhodujeme se pro návrat. Ještě koupel v potůčku, aby nás na hranicích poznali, a už si to fav ák mastí na Pomezí. Zde ještě zkusnout hodinovou frontu (přivítání nic moc) a už večere v první české hospodě. "Tak ahoj a zase někdy přišť", loučíme se v Plzni a v duchu plánujeme další akci.

Martin

MANTANA

Kontakt: 0396/624068

E-mail: mantana@volny.cz

Vydávají: Mantáci

<http://www.volny.cz/horoklub/mantana.htm>